

OLAF KOENS

Aydin

het waargebeurde verhaal
van een beloega

MET ILLUSTRATIES VAN **MARK JANSSEN**

1

‘Papa? Vertel nog eens over Aydin?’

Die vraag hoor ik vaak. Wanneer ik langs het water loop en mijn kinderen naar de golven turen. Wat is dat? Iets wits? Was dat zijn staart?

‘Papa? Kun jij Aydin zien?’

Ik kijk dan toch voor de zekerheid ook even. Want je weet het maar nooit.

Goed. Er was eens... Er was eens... Ja, zo beginnen sprookjes. Maar dit is geen sprookje, dit is het waargebeurde verhaal van de beloega Aydin.

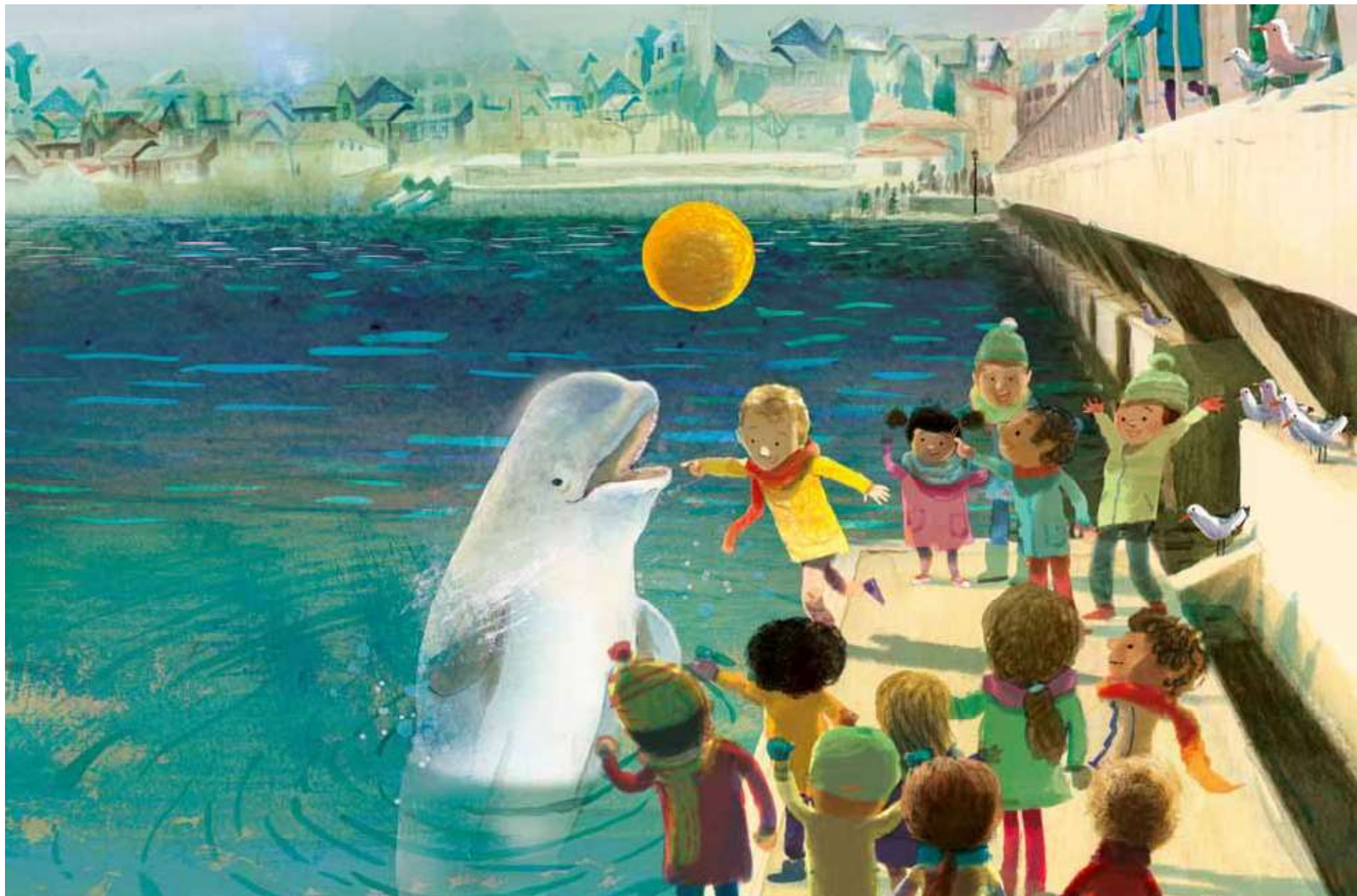
Wat je nu alvast moet weten is dat ik opgegroeid ben aan zee, in het hoge noorden van

Nederland. Toen ik zo oud was als jij liep ik vaak met mijn vader over de dijk langs het water. We zagen veerboten en grote containerschepen aan de horizon voorbijvaren. De zee was meestal rustig, het water net een spiegel. Als je op de dijk stond zag je de wolken dubbel, in de lucht én in het water.

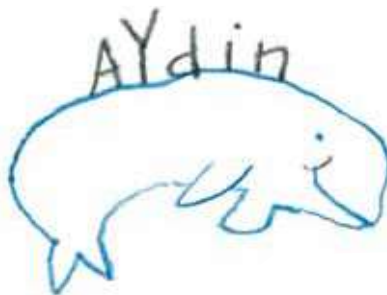
‘Maar het kan ook spoken hoor,’ zei mijn vader altijd over de zee. Wanneer er een storm opstak werd de spiegelzee onstuimig. Golven beukten woest tegen de dijk en de schepen aan de horizon deinden stevig op en neer. De veerboot werd stilgelegd en in mijn kamer hoorde ik de wind door de kieren van het kleine huis jagen. Natuurlijk was ik bang dat de golven

4

De volgende ochtend klopt de burgemeester vroeg op mijn deur.

‘Ik moet je mijn excuses aanbieden, Kemal en jij hebben gelijk,’ zegt hij. ‘Het is wel een heel bijzondere gast die we hier in ons kleine Gerze hebben. Aan ons nu de taak om goed voor hem te zorgen. Weet jij wat voor vis hij precies eet?’

Ik schuif de gordijnen in de kleine kamer aan de kant en wrijf de slaap uit mijn ogen. Ik zie dat er honderden mensen in de haven zijn. ‘Hij houdt vooral van haringen,’ zeg ik.

‘Wij hebben hier in Gerze de plicht om goed voor een gast te zorgen, of het nu een mens of een vis is,’ zegt de burgemeester. ‘Of een zoogdier, daar wil ik vanaf zijn. Kom, we gaan.’

Samen lopen we naar de haven. Er staan veel meer mensen op de kade dan de dag ervoor. Er klinkt gejoel en applaus. Aydin zwemt de haven in en uit en lijkt te genieten van alle aandacht. Iedereen vindt deze vreemde vis leuk en aardig. Er worden foto’s gemaakt en er klinkt gejoel wanneer Aydin de toeschouwers op de pier nat spettert met zijn staart. Met de burgemeester loop ik naar voren, en eigenlijk kan ik het nog steeds maar moeilijk geloven.

Wanneer Aydin mij ziet komt hij vlak voor mij zwemmen. Ik aai hem zachtjes. Het voelt een beetje als rubber, gek maar heel zacht. Een van de mensen op de kade gooit een grote strandbal het water in. Aydin duikt erachteraan

